U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. P.,** zastoupený Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Mánesova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2010, č. j. 46 Az 13/2010 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce – advokátce Mgr. Bohdaně Novákové - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 2880 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 11. 2010, č. j. 46 Az 13/2010 - 80, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 13. 4. 2010, č. j. U-2410/VL-11-K01-R2-2000, kterým stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, byl do s. ř. s. zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k

projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě, kterou opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. uvedl, že jeho řízení ve věci mezinárodní ochrany trvá již déle než 11 let. Tento samotný fakt naprosto ztěžuje jakoukoli úvahu o možnostech návratu do země původu Bosny a Hercegoviny, která je

stále v podstatě rozdělenou zemí, v níž přetrvávají vzájemné nevraživosti, a kde většina obyvatel žije v naprosté chudobě. Délka azylového řízení se však podstatně podepsala i na jeho zdravotním a psychickém stavu. Dosáhl plné invalidity pro nevratnou deformaci dolních končetin, trpí cukrovkou a permanentním stresem, co s ním bude. Zásadní je ovšem námitka o rozdělené zemi, protože pochází z oblasti, v níž muslimové, ke kterým patří, jsou diskriminováni a nemohou tam rovnoprávně žít (Veliká Kladuša). Je naprosto iluzorní domnívat se, že se svým stupněm zdravotních potíží by se dočkal jakékoli zdravotní péče v zemi původu. Z těchto důvodů je rozsudek krajského soudu nezákonný. V průběhu řízení mělo být zjištěno, jakou zdravotní pomoc může očekávat jako občan muslimského vyznání v oblasti, v níž patří k diskriminované menšině, mělo být prověřeno i jeho tvrzení, že v době války prošel srbským koncentračním táborem a že se odmítl účastnit bojů a stal se tak terčem i stoupenců Fikreta Abdiče. Tyto okolnosti měly být krajským soudem pečlivě přezkoumány a vyhodnoceny. Nepřijatelná délka azylového řízení a velmi špatný zdravotní stav tak z něho činí zřejmého kandidáta na humanitární azyl, ne-li na odškodnění za nemajetkovou újmu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud již v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 28. 2. 2008, č. j. 7 Azs 78/2007 - 94, tak, že zrušil ke stěžovatelově kasační stížnosti zamítavý rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2004, č. j. 48 Az 50/2004 - 27, ve vztahu k rozhodnutí ze dne 15. 1. 2004, č. j. OAM-2109/AŘ-2002 a rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 8. 2001, č. j. U-2410/VL-11-P17-2000 a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že napadený rozsudek je v části týkající se překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto rozsudkem ze dne 19. 12. 2008, č. j. 48 Az 62/2008 - 24, zrušil již citovaná správní rozhodnutí, v části, v níž bylo rozhodnuto tak, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Ministerstvo pak rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010, č. j. U-2410/VL-11-K01-R2-2000 rozhodlo tak, že stěžovateli neudělilo mezinárodní ochranu podle ust. § 12 až § 14b zákona o azylu a krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele podanou proti tomuto rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno, v novém řízení se měly ministerstvo a krajský soud zabývat věcí jen z hlediska překážek vycestování, resp. doplňkové ochrany.

Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo

lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Zásadní námitkou uplatněnou stěžovatelem v kasační stížnosti je, že rozdělená země Bosna a Hercegovina mu brání v návratu do země původu, protože pochází z oblasti, v níž muslimové, ke kterým patří, jsou diskriminováni a nemohou tam rovnoprávně žít (Veliká Kladuša). V tomto směru je však nutno poukázat na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 6. 2009, č. j. 109287/2009-LPTP, z níž musel vycházet správní orgán v době vydání napadeného správního rozhodnutí, kterou citoval i krajský soud v napadeném rozsudku, že celková bezpečnostní situace v Bosně a Hercegovině je klidná a srovnatelná se sousedními zeměmi. Nejsou také známy žádné zprávy o tom, že by bezpečnostní situace ve Veliké Kladuši byla odlišná od zbytku země. Islám je nejrozšířenějším náboženstvím v Bosně a Hercegovině a muslimové–Bosňáci, k nimž se stěžovatel hlásí, jsou diskriminováni v místech, kde představují menšinu. Ve městě Veliká Kladuša, kde žije převážná většina Bosňáků, je ale odhadován nárůst bosňácké většiny. Není také známo, že by osoby podporující režim Fikreta Abdiče byly diskriminovány. Obdobně i Informace Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 19. 1. 2009, kterou rovněž krajský soud citoval v napadeném rozsudku, poukazuje na to, že počet vnitřně vysídlených osob, kterých bylo podle odhadů UNHCR 1 200 000 se snížil na přibližně 125 000 osob, a do místa svého předválečného pobytu se tak vrátil více než jeden milion uprchlíků. Krajský soud při svém rozhodování vzal v úvahu i to, že Bosna a Hercegovina je pod mezinárodní správou, a pokud by při některých problémech byla místními orgány odmítnuta pomoc, může stěžovatel využít mezinárodních orgánů. Bosna a Hercegovina je také podle zemí Evropské unie natolik bezpečnou zemí, že byla ze strany Schengenského prostoru označena za zemi, v níž bude zaveden bezvízový styk. Stěžovateli nebrání nic ani v tom, aby si na území České republiky legalizoval pobyt na základě zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud má z uvedených důvodů za to, že v případě návratu stěžovatele do vlasti nelze dovozovat jeho diskriminaci nebo pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Nejvyšší správní soud nemůže konkrétně reagovat na zcela obecné tvrzení stěžovatele, že mu měl být udělen azyl podle ust. § 12 nebo § 14 zákona o azylu, neboť závěr kasační stížnosti postrádá bližší argumentaci, jež by bylo možno přezkoumat. Takto formulovaná námitka je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která byla zaujata v souvislosti s konkretizací stížních námitek. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil názor, že *„není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“*. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde uvedl, že *„pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní*

orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí". Nelze také přehlédnout, že krajský soud ve zrušujícím rozsudku uložil ministerstvu, aby se v předmětné věci zabýval pouze existencí překážek vycestování, resp. doplňkové ochrany a v tomto směru doplnil dokazování a rozhodl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že mu v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma spočívající v ohrožení života (nedobrý zdravotní stav v důsledku invalidity pro nevratnou deformaci dolních končetin, cukrovka II. typu, permanentní stres, pomoc v nemoci). Na podporu svého tvrzení připojil ke kasační stížnosti jednak posudek o invaliditě Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 21. 7. 2011, z něhož vyplývá, že je od 17. 5. 2011 invalidní s postupným vývojem (těžce deformované obě dolní končetiny, atrofie svalstva obou bérců, chůze o dvou francouzských holích, které značí invaliditu třetího stupně, kde je pracovní schopnost snížena o 70 %), a jednak průkaz diabetika.

Jak ministerstvo v napadeném rozhodnutí, tak krajský soud v napadeném rozsudku se zabývaly doplňkovou ochranou podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, nikoliv však z hlediska zdravotního stavu stěžovatele podle posudku o invaliditě ze dne 21. 7. 2011, který v době rozhodování správního orgánu a krajského soudu ještě neexistoval. Stížní námitku je proto třeba považovat za novotu, kterou stěžovatel v této podobě (invalidita) poprvé uplatňuje až v kasační stížnosti. Za této situace však nelze stěžovateli vytýkat, že mohl uplatnit tento důvod (udělení doplňkové ochrany z hlediska popsaného zdravotního stavu) již v řízení před krajským soudem, a proto nelze aplikovat ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupný na www.nssoud.cz, který se týkal ukrajinské státní příslušnice, vyslovil, že „*Článek 13 části II Evropské sociální charty (publ. pod č. 14/2000 Sb. m. s.) zakládá České republice závazek k poskytnutí sociální a lékařské pomoci pouze po dobu legálního pobytu cizince, který je občanem jiné smluvní strany této charty, na českém území; nikoli závazek, aby úroveň zdravotní péče, jíž dosáhne v době tohoto pobytu legalizovaného z důvodu azylového řízení, mu byla zachována i po skončení tohoto řízení. Tím spíše nelze shledat, že by ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a následné vycestování cizince založilo rozpor s mezinárodními závazky ČR, na nějž pamatuje § 14a zákona o azylu. Ten totiž ve svém odstavci 2 písm. d) myslí na situace odlišné, svou povahou vycházející ze zásady non-refoulement*". Dále v tomto rozsudku vyslovil závěr, že z uváděných ustanovení tohoto mezinárodního nástroje ochrany lidských práv lze na ukrajinskou státní příslušnici aplikovat pouze čl. 13 její části II., neboť jí uváděná ustanovení části I. nemají povahu přímo vykonatelných práv, nýbrž spíše programových cílů. Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, ale tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku *D. proti Spojenému království* ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení čl. 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť

žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost života nemocného.

Stěžovatelova situace v případě návratu do země původu, která leží v Evropě, však zjevně není srovnatelná se situací rozebíranou v uvedeném případě. Výklad Evropského soudu pro lidská práva pamatuje na velmi výjimečné situace, kdy by vydání cizince do země původu jej dostalo do situace označitelné za mučení či nelidské zacházení. Jiný výklad by při dovedení do absurdních důsledků vedl k tomu, že např. všichni občané všech signatářů Evropské sociální charty by se potenciálně mohli přestěhovat do toho ze států, jež jsou vázány jejím čl. 13 části II., který poskytuje nejkvalitnější zdravotní péči. Z tohoto článku však plyne pouze právo na zdravotní péči v daném smluvním státu, nikoli právo všech občanů všech smluvních států na tu úroveň zdravotní péče, která je poskytována ve smluvním státě, jenž ji má nejvyšší.

Z uvedeného tedy vyplývá, že námitka stěžovatele poukazující na jeho nepříznivý zdravotní stav nenaplňuje zákonné znaky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Problémy stěžovatele v zemi původu a jeho případné ekonomické potíže nejsou právně relevantní pro udělení doplňkové ochrany z hlediska jeho zdravotního stavu. Zdravotní péče v zemi původu stěžovatele, jistě nedosahuje nedostatečné úrovně z toho hlediska, že nemoci stěžovatele, které jsou civilizačního původu, jimiž trpí běžná populace, nelze léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost života nemocného.

Pokud stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti, že prošel srbským koncentračním táborem, toto tvrzení nezmínil v žalobě a z tohoto důvodu se krajský soud nemohl vyjádřit k tomuto tvrzení jako žalobnímu bodu.

Délka azylového řízení, která je skutečně nepřiměřeně dlouhá, není relevantní pro výsledek tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud nikterak nepodceňuje problémy stěžovatele, zejména po zdravotní stránce, nicméně musí znovu poukázat na rozsudek ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006, dostupný na www.nssoud.cz., v něm vyslovil, že „*Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování z toho, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je proto aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy*

vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování".

Stěžovatel však při formulaci svých závěrů z této judikatury nevychází. U jednání před krajským soudem dne 9. 11. 2010 uvedl, že nezvažoval přesídlení do jiné části Bosny a Hercegoviny, protože se nechce vrátit do vlasti a chce zůstat v České republice i za užití jiného zákona než zákona o azylu. Stěžovatele lze proto patrně zařadit do skupiny osob, které mají zájem pobývat na území České republiky z čistě soukromých, a zejména ekonomických důvodů. Nejvyšší správní soud se také k této otázce ve své konstantní judikatuře již několikráte vyslovil, např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 2 Azs 216/2004, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „*žadatel o udělení azylu zjevně patří do skupiny osob toužících pobývat v České republice z víceméně soukromých pohnutek, spadajících svojí podstatou do režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ovšem nesplňujících relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, a proto se uchylujících do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vzniklá disparita mezi těmito zákony v otázce přístupnosti pro jednotlivé cizince vyvolává nevhodnou nerovnováhu ve struktuře cizinců, kteří se do řízení podle těchto dvou zákonů zapojují, neúměrně zatěžující azylové řízení.*"

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát.

Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) 2100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhláška náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny činí proto 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu